

Illustreret Tidende.

Nr. 250.]

Udkommer hver Søndag

✦ Kjøbenhavn den 10. Juli 1864. ✦

2 Rdt. Kvartalet.

[5te Bind.

Indhold.

Generallieutenant P. F. Steinmann. — Dr. Peregrines Page. (Af „All the year round“, ved J. K.) — En Gave til Prindsessen af Wales fra Ry-Sud-Wales' Damer. — Salzburg. — Frodendal. — Agens Politit. — Meddelelser af blandt Indhold.

Generallieutenant P. F. Steinmann.

Hæren har for saa Dage siden atter stiftet Overcommando, idet den gamle hæderlige General Gerlach er bleven afløst af en yngre Kammerat, der saavel i forrige Krig, som i den nuværende har haft Leilighed til at give Bevist paa Mod og Dygtighed i Operationernes Ledelse. Har han end først faaet Blodbaaben, da Danmarks Sønner i 1848 kaldtes til Kamp for dets Selvstændighed, Væge og Ret, saa har han visstnok ikke ladet sine Ungdomsaar gaar ubenyttede hen, men med den Sjælsstyrke, Fid og Værfjærhed, der er Særkjendet for hans Charakter, i Fredens Dage kastet sig over det militære Studium.

Peter Frederik Steinmann, Søn af Generallieutenant Steinmann til Thøjbjerggaard, fødtes den 8. Juli 1812 i Kjøbenhavn, og indtraadte i sit ellevte Aar som Artillericadet paa Akademiet. Med Lieutenants Anciennet i Armeen fra 1826, udnævntes han 1830 efter endt Examen til Second-lieutenant i Artilleriet, netop paa det Tidspunkt, da Frederik VI. havde stiftet Højskolen, og den unge Steinmann var blandt de Første, der meldte sig, for at gennemgaae denne militærvidenskabelige Dannelsesanstalt. Han traadte ind som Generalstabsselev, og efter at have gennemgaaet begge Højskolens Udfølgere, ansattes han 1. Decbr. 1834 som Adjoint i Staben. I Aarene 1839 og 1840 gjorde han med kongelig Understøttelse en Reise gennem de fleste europæiske Lande, ligesom han i Sommerne 1841 og 1842 ledsagede Generalmajor Ewald paa Vandrejser til det sydlige Frankrig, hvorfra de gjorde Udflugter saavel til Schweiz som til Holland og England. I Juni 1841 udnævntes han til Capitain af første Klasse i Generalstaben og beordredes den derpaa følgende Sommer til Lüneburg, hvor han ved det 10de Forbunds-Armee-corps' Samling ansattes i Generallieutenant Falkes Stab, ligesom han i Efteraaret 1843 blev anstillet ved preussiske Troppesamling ved Stettin under General Wrangel. I Aaret 1846 trængte hans af Overanstrengelse svækkede Helbred ham til et længere Ophold ved Ems, hvorfra han vendte hjem om Efteraaret, for at deeltage i Troppesamlingen i Holfsten. Hans neppe gjenvundne Sundhed nedbrødes atter, da hans Hustru, fødte Comtesse Schulz, efter et sereaarigt lykkeligt Samliv bortkaldtes i Efteraaret 1847, og Steinmann gik derpaa til Italiens mildere Klima. Ved Efterretningen om Oprøret i Marts 1848 ilede han hjem, hvor han først ansattes som Stabschef ved Generalcommandoen i Kjøbenhavn, men i Mai, efter at være udnævnt til Major i Staben, forfattedes til Stabschef ved den under Oberst Juel i Jylland samlede Cavalleristyrke, der skulde operere mod den sydfra fremrykkende Fjende. Da dette Corps den følgende Maaned gik ind under det paa Kjøbenhavn staaende Armee-corps, overtog han atter Stabschefsposten ved dette, og forblev her under Baahensstaaenden i 1848-49. Ved Krigens Udbrud i Foraaret trængte vi Steinmann som Stabschef hos General Rye i Jylland, og med ham ledede han det saa velbekjendte hæderlige Tilbagetog. Da Rye kaldtes til Kjøbenhavn for at deeltage i Udsalget fra Fredericia med sit

Infanteri, forblev Cavalleriet under Oberst Glindes Commando, med Steinmann som Stabschef, i Nørrejylland, og efter endt Felttog forfattedes han, der i Juni f. A. var udnævnt til Oberstlieutenant, til Posten som Stabschef ved Generalcommandoen i Kjøbenhavn. Aaret 1850 kaldte Armeen atter paa Krigsfod, og Steinmann fungerede som Stabschef ved Hærens 1ste Division under Generallieutenant Moltke, som den 24de Juli fik Befaling til at rykke frem til Egnen om Siversled, og som det, efter en haard Kamp ved Stendrup og Poppholt Skove, lykkedes at beholde Terrainet ved Helligbæk, hvorved det helbige Udsal af Slaget ved Isted den følgende Dag vistnok for en Deel firkredes. Efter Fredslutningen var Steinmann en kort Tid ansat som Stabschef i Nørrejylland, men traadte snart i samme Egenkab over til den langt vigtigere Generalcommando for Hertugdømmet Slesvig, hvilkens Post han, med Undtagelse af et kort Mellemrum fra Decbr. 1853 til Septbr. 1854, da han forfremmedes til Oberst, beklædte indtil 1862, men forblev til Generalcommandoens Disposition; i 1860 var han udnævnt til Generalmajor. I Marts 1863 blev General Steinmann Commandeur for 4de Inf. Brigade, og den paafølgende 22de October Divisionscommandeur, samtidig med Overtagelsen af Posten som commanderende General i 3die Generalcommandodistrict. Den nuværende Krigs Begivenheder ligger for nær, til at vi her nærmere skulle omtale dem. Vi slutte disse Linier med det Haab, at de Ord,

som Krigsministeren udtalte i Rigsraadet i Anledning af Alts' Forsvar, at Armeen i dens nuværende Fører har en saa dygtig, betænksom og aarvaagen Fører, som man kun kan ønske det, ogsaa maa vinde Gylbigheid for Udførelsen af det bele, General Steinmann nu paabvilende, ansvarfulde og vanstelige Gæver.

Dr. Peregrines Page.

(Af „All the year round“ ved J. K.)

I.

I et af de tidligere Bind af min Dagbog læser jeg Følgende: „Tirsdag den 17de Januar 18—. Smorges Kloften halv fire bode stakkels John Bentmore. Han havde sin Bevisthed til det Sidste — bebrejdede sig til det Yderste sine Bilbærelser, dem han dog havde begaaet mere af Uvidenhed end med Forsæt; gudfrugtig, alvorlig, ydmyg bode han, idet han bittert bebrejdede sig at have staaet sin Søns Udsigt. Et rørende Endeligt. Jeg lovede at yde hans Barn Bistand. Hvorledes skal jeg opfylde dette Løfte?“

Af alle dem, jeg tog mig af, var John Bentmore den mest taknemmelige, men tillige den, som det var mindst lønende at gjøre Noget for. Han var i Sandhed en Mand, der havde Uheld med sig. Intet lykkedes for ham. Han havde prøvet Alt. Tjeneste i alle mulige Egenstaber. Han

Generallieutenant P. F. Steinmann,

den danske Hærs Overcommanderende, G. af D. og D.M., G. af N. St. D. p. p.

havde været Grønthandler og Hotelvert; han havde reist saavel for et Vinhuus, som i Urtekræmmerfaget; han havde været Mestervend hos en Tapetserer. Jeg bragte en Subskription i Gang til Fordeel for ham og udstyrede ham til Australien; men inden to Aar var han tilbage igjen med, som han selv sagde, kun libet Andet end de Klæder, han gik og stod i. Senere hen nedsatte han sig som Tapetserer, ved Hjælp af en Capital, han havde laant af en af sine tidligere Forefatte. Han var bleven opdraget til denne Profession, idet hans Fader havde været Tapetserer, og han burde have forslaaet den. Men hans Uheld, eller snarere hans Mangel paa Forretningsdygtighed, forfulgte ham endnu. Han havde de dulleste Folk; han købte de bedste Materialier. Men hans Træ kastede sig altid; hans Kullegardiner gik aldrig godt op; hans Tæpper bleve hvide ved Slid; ja, om det saa var hans Søn, saa holdt de aldrig. Han plejede selv at indbrømme med et Sul, medens han tørrede Sveden af sin Pande, at „der var saamange Klager. Han vidste ikke, hvordan det kunde være, men der var saamange Klager.“

Omsider kullede han under for sin uheldige Stjebne. Paa sin Dødsbæng gjorde han sig bittere Bebrejdelser og jamrede over sin Søns forlorte Stilling; thi dennes Fremtid var naturligtvis Gjenstand for hans største Betyrning. Jeg havde meget ondt ved at gøre ham fortrolig med den Tanke, at Drengen (i ethvert Tilfælde for Diebstiftet) kunde tjene for sin Føde, og jeg tilbød at ville, før jeg søgte en Tjeneste for Arthur, see til at formaae Mr. Moreen, Tapetsereren — hos hvem John Bentmore to Gange havde været som Mestervend — til at tage ham i Lære; men John Bentmore havde kun libet Haab i denne Retning.

„Han gjør det ikke, Sir,“ sagde han med et selvbebrejdende Sul; „og jeg fortjener ikke, at han skulde gjøre det. Han er en retfærdig Mand — Mr. Moreen. Og jeg — jeg skylder ham Penge. Jeg skylder ham en stor Sum Penge, og han er ikke den Mand, der skulde glemme det. Ja, dersom han vilde lade Drengen arbejde for sig uden Løn, saalænge det skulde være, og paa den Maade lade ham afbetale, hvad jeg skylder ham, da vilde det være velgjort! Men, det gjør han ikke, nei, han gjør det ikke, Sir! Jeg har gjort ham vred; og Mrs. Moreen — hun kan ikke tilgive ham, at han har laant mig de Penge. Men det vilde rigtignok være det Bedste, de kunde gjøre for at blive betalte; thi Arthur vilde gjøre sin Pligt imod dem, det er jeg vis paa. For, seer De, Sir, han er nu saa ganske forskjellig fra mig — en heel Deel bedre. Hans Hoved er tyve Gange saa godt som mit til at regne og føre Bog og saadant Noget. Han vil blive en udmærket Forretningsmand, det vil Arthur. De sige i hans Skole, at han har hjældne Anlæg til Mathematik. Det er Synb at gjøre saadan en Dreng til en Haandværker, er det ikke?“

Og Faderen saae stolt og hjærtligt paa sin Søn, som, forbyttet i en Bog, sad ved vinduet i Hospitalsstuen; en eneste Taare trillede ned paa hans Hovedpude.

Den sidste Time kom. Han fæstede Blikket paa sin Dreng, og det samme Udtryk viste, at han kjendte ham endnu; da sluftebets Diets Lys, og Alt var forbi.

II.

Arthur Bentmore havde ikke fuldt sit trettende Aar, dengang Faderen døde. Han var stor af sin Alder, men havde fine og regelmæssige Træk. Munden var sødlig og smuk; de sammenpresede Læber og den brede Hage tydede paa Staanhaftighed, medens der i de behjærpetlig fremspringende Vine laa en for et saa ung Mand ualmindelig Dybsindighed. Af hans Skolelærer, Mr. Gillies (som jeg mere end een Gang havde truffet ved Faderens Sygeleie), havde jeg erfaret, at han var flittig og udholdende, uden dog at have noget overordentlig godt Hoved, og af Faderen selv, at han var tro i Opfyldelsen af sine Pligter og lydig i en ualmindelig Grad. Men de af mig selv anstillede Betragtninger havde snarere bidraget til at forvirre mig, end til at oplyse mig; til een Slutning var jeg imidlertid kommen, den nemlig, at han var indflettet i sig selv i en Grad, der nærmest sig til Hemmelighedsfuldhed. Han syntes at bestynde en af disse Naturer, som, naar de i det Hele taget skulle kunne aabnes, maae aabnes med Magt.

Hans Faders Affairer bleve ordnede saa hurtigt som muligt. Da Alt var solgt, var der neppe Nul til at betale Begravelsen og andre nødvendige Omskiftninger, endlige Noget til at afbetale paa Mr. Moreens Tilgodehavende. Jeg havde for min egen Regning givet Drengen en anstændig Sørgeskædning og betalt den resterende Skoleløn, og midlertidigt taget ham hjem med i mit eget Huus. Jeg indsaar dog, at det nu var Tid at bringe ham i en Bei, hvor han kunde fortjene sit Brød; men kun med den største Besværighed, og efterat min Taalamødighed var bleven sat haardt paa Prøve, lykkedes det mig at afstvinge ham den Tilskaaelse, at han helst vilde være Tapetserer, end søge Tjeneste.

Jeg gik med ham til Mr. Moreen, hvis Løge jeg havde været i mange Aar, og som, saavidt jeg vidste, havde megen Agtelse for mig. Jeg vilde gjøre et Forsøg i denne Retning. I værste Tilfælde kunde det jo ikke mere end mislykkes.

Mr. Moreen var en stor, mørk, rødmsket Kæmpe, en gavmild Mand og en dygtig Arbejder, der drev sin Forretning, som Forretninger skulle drives, paa en forretningsmæssig Maade. Han gjorde sig til af sine udmærkede Materialier og sit fortrolige Arbejde, og plejede med Noget, som lignede Foragt, at betragte alt andet Arbejde, end sit eget. Skjøndt han var saa juu og erfaren en Haandværker, som London nogeninde havde at fremvise, stod han dog aldeles under sin Kones Tuffel. Han kom nu lige fra det hyggelige Theemaaltid, som han havde nydt i Forening med Mrs. Moreen (som han ærbødigt kaldte hende) og Børnene, og tørrede Krummerne af Munden, idet han traadte ind. Han smilede ved at see mig, men kastede et skarpt, ikke synligt gunstigt Blik paa min Ledfager, der, med sin blege, slanke Skikkelse og sin nye Sørgeskædning, som yderligere hævedes ved en Stump af hans Faders Guldsjæbe, der ligede frem af hans Vest, havde et Ydre over sin Stand. Jeg fortalte ham, at det havde været hans forhenværende Mestervends sidste Viste, at Sønnen maatte blive oplært til den Profession, han selv havde drevet, og at han havde næret det Haab, at Mr. Moreen, idetmindste for en Tid, vilde tillade Drengen at være paa hans Værksted.

Tapetsereren hørte opmærksomt paa mig, til jeg havde udtalt. Han var ikke den Mand, der forhastede sig med sit Svar, men naar han talte, sagde han sin Mening reent ud. Han vidste i Almindelighed nok, hvad han vilde — naar Mrs. Moreen ikke var tilstede.

„Sir, jeg vilde ikke have en Søn af John Bentmore paa mit Værksted, ikke om De vilde betale mig Alt, hvad han skylder mig, og halvtredsindstyve Pund oveni købet. Jeg har hørt Nul af Faderen; jeg ønsker ikke flere af den Slægt. Den Dreng vil blive ligesom alle de Dødsige — der bliver ligesaa lidt Noget af ham, som af de Andre. John Bentmore bedrog mig, Sir. Jeg viste ham Tillid, og jeg blev stiftet. Han bedrog mig.“

„Ikke forfætteligt!“ afbrød jeg ham. „Da han laante de Penge, var det hans Hensigt at betale dem tilbage.“

„Jeg laante ham Penge, og han bedrog mig,“ gjentog Mr. Moreen, uden at værdige at lægge Mærke til min Afbrudelse. „Han gav mig Sort paa Hvidt for, at han vilde betale Pengene tilbage, før end Aaret var omme, men han har aldrig betalt mig en Skilling deraf — nei, han har heller aldrig hørt det ifinde. Der er ingen Retfærdighed i Blodet, det er Tingen! Ingen Retfærdighed i Blodet! Syv og fireindstyve Pund, ni Shilling og tre Pence skyldte den Mand mig, og jeg vil aldrig faae en Hvid deraf at see. Nei, Sir, jeg siger saamange Tak; jeg vil ikke have Noget at gjøre med hans Dreng.“

„Fader vilde have stræbt at betale Dem, Sir, dersom han havde levet,“ indvandt Arthur med sin ungdommelige Stemme; „jeg veed, han vilde have gjort sit Bedste for at betale Dem.“

Jeg kastede et Blik paa Drengen. Han var bleg, og Sveden perlede paa hans Pande. Hans Vine, der straaled af en heftig Ild, vare stivt fæstede paa Tapetsereren. Mit Hjerte blødte paa hans Begne. Det var grusomt i hans Nærværelse at tale saaledes om hans afdøde Fader.

„Det vilde han ikke!“ svarede Mr. Moreen, idet han puttede Hænderne i Bæstelommen og med en ligegyldig Mine klingrede med de løse Søløpene. „Det vilde han ikke! det laa ikke i hans Natur. Det laa ikke mere i hans Natur, end i hans Broder Carls, som døde for en otte, ni Aar siden, i Gjæld op over Dreene. Han var en Allen af samme Stykke — altid laane, aldrig betale Nogen igjen — altid i Pengeforlegenhed — og Gjeldsarrest (med meget Eftertryk). Det ligger i Blodet. Der er ikke nogen kraftig Karakter iblandt dem. Og Drengen er af samme Slags. Naturligtvis!“

Han udsøgte disse Sætninger med dyb Foragt, idet han efter hver gjorde et kort Ophold, der syntes at give hans Ord tilføjelse.

Jeg oprørtes ved disse saa libet mennefsfærlige Ytringer ligeoverfor en Dreng, hvis Fader neppe endnu var bleven kold i sin Grav. „Mr. Moreen,“ sagde jeg, „De har fuldkommen Ret til at negte dette unge Mennefsk at tage ham i Lære, men De har ingen Ret til at faare ham ved saa bittere Ytringer om hans afdøde Fader.“

„Sir,“ sagde Mr. Moreen, idet han tog sin ene hjærve Haand ud af Lommen og rakte mig den med en Kraftbevægelse, „jeg siger, hvad jeg mener. De glemmer, at jeg selv har Dreng — mange Dreng.“

Han drog et Sul, der syntes at komme fra en eller anden dyb Hule, og ligesom frembragte Træk i Boutiken. „Jeg har ikke mindre end fem af dem, og Mrs. Moreen venter sig igjen i October. Disse Dreng, Sir, kunne gjøre Krav paa, at at jeg skal føde og klæde dem, og bringe dem i Bei, saa at de kunne føde og klæde sig selv. Jeg har Nul til at gjøre for dem. De blive strengt opdragte, til ærlige og retfærdige Mennefsk, de — faae ikke Lov til at have Subtiliteter — ere ikke klædt som fine Herrer. Hvad de gaar med, er ærligt og redbeligt betalt. Jeg vilde formaae at laane Penge til mine Dreng.“

Han vendte sig bort og, idet han kullede sig lidt forover, syntes han opmærksomt at betragte et gammelt Egetræs Meubel, som stod nær ved ham; men det var tydeligt, at hans Tanke vare andetsteds. Et Diebstift efter begyndte han igjen, i en noget undskyldende Tone, som om han ønskede at retfærdiggjøre sig for mig. „De kan troe, Sir, jeg har ikke hørt meget No siden den Dag, da jeg laante disse Penge ud. Mrs. Moreen vil aldrig kunne glemme det. Aldrig kunne glemme det. Ikke om hun lever, til hun bliver hundrede Aar. Hun har sine egne Begreber, det har Mrs. Moreen, og sin egen Mening. Bestemt. Hun var altid imod, at jeg skulde laane ham dem. Mången en god Gang har hun sagt til mig: „Mærk vel mine Ord, Mr. Moreen. Tro ikke denne Ventmore for godt — han er ikke til at stole paa.“

„Vil De som jeg, Sir,“ sagde Mr. Moreen, idet han pludseligt tog Hænderne op af Lommen og talte i en ualmindelig munter Tone, „vil De som jeg, Sir, saa tale vi ikke mere om den Ting. Men jeg vil kun ikke have Noget at gjøre med Drengen.“

Og hermed skiftes vi ad.

III.

En Plads som Page fandtes snart for Arthur Bentmore, og en god Plads oveni købet. En af mine Patienter, hvem jeg havde fortalt de med hans Historie forbundne Omstændigheder, gjorde sig en Glæde af at tage ham i Tjeneste, uerfaren som han var. Admiral Sullivan og hans Gemalinde vare venlige, gavmilde Mennefsk, som levede alene og forbærkede deres Tjenestefolk, som de vilde have fordærvet deres Børn, dersom de havde haft nogle, idet de fra alle Kanter og paa hundrede Maader lode sig bedrage af dem. Deres Huushovmester, Mr. Tapps, som havde aftappet deres Vin og drukket den største Deel deraf i to og tyve Aar, blev af dem betragtet som en uvurderlig Skat. Deres Rudst tilfald dem nu og da, naar hans Kone ansaae det tjenligt for ham at føre, Brugen af deres Heste en Times Tid eller to; men der var da i hele London heller ikke et Par Heste, der kunde maale sig med hans i sømmelig Fangsomhed. Kammerjomfruen havde i tredive Aar med Jernscepter behersket Fruen i Huset, men blev ikkedestomindre af denne Dame betragtet med sand barnlig Ærbødighed. Koffepigen var bleven feed af de Indtægter, hun havde vidst at forskaffe sig af Kjøkkenets Overflødighed. Stuepigen og Opvaskerpigen kunde endnu betragtes som Børn i Tjenesten, da de kun havde været tre og fire Aar i Familien; men paavirkede af den i Huset herskende Tone, vare de naturligtvis belavede paa at blive der idetmindste et halvt Aarhundrede (forudsat at ikke Vægeren eller Grønthandleren lagde Beslag paa dem). Over enst af Tjenestefolkene talte om Huset og Alt, hvad deri befandtes, som om det var deres. Det var „vort Sølvtøj“, „vort Equipage“, „vore Gjeslebud“, „vor Uniform“, „vor Hofbragt“ og „vore Diamanter“.

Det Første, som Skatten, Mr. Tapps, gjorde, da den nye Page i min Nærværelse ærbødigt blev forestillet for ham af Fruen i Huset, var at forandre hans Fornavn til Teames. Man kunde ikke forlange, at han skulde kalde ham ved noget andet. Naturligtvis ikke. Teames var det rette Navn for en Page, og havde været det, lige siden han selv havde været Page. „Og dersom Du gjør, som jeg siger Dig,“ sagde Mr. Tapps med Eftertryk, idet han henvendte sig til den forhenværende Arthur i en opmuntrende Tone, dog uden at glemme sin Tjenestes strenge Værdighed, „dersom Du gjør, som jeg siger Dig, og ikke bryder Dig om Andet eller Andre, saa skal Du ikke komme til at fortryde det med Tiden, det kan jeg sige Dig.“

I Pagens Prøvetid var hans Studsmaal fortræffeligt. Mrs. Sullivan talte kun til hans Nøes. Tapps gjorde ligeledes. Tapps var fuldkommen tilfreds med ham. Han havde, efter som han var en uerfaren Dreng og i sin første Tjeneste, laaet forbaufende lidt Porcellain i stykker, og i at banke paa Døren havde han gjort betydelige Fremfærd.

En Morgen, da jeg sad i mit Consultationsværelse, og den sidste af dem, der gratis søgte Raad hos mig, netop havde forladt mig, traadte min Page ind til mig (jeg kaldte ham min Page, fordi jeg havde hørt en levende Haand med Hensyn til hans Stjebne). Han saae mager og daarlig ud, og endnu blegere end sædvanligt.

„Der er dog vel Intet i Veien, haaber jeg?“ spurgte jeg og tænkte ved mig selv, at Drengen voxede for stærkt, og at han burde have god, nærende Føde og ikke overanstrenges.

„Intet, Sir. Jeg kom for at tale med Dem om Noget, som —“

Han taug.

„Om hvad?“

„Nuvel, Sir, jeg kom for at bede Dem — det vil sige (han rettede sine Ord, som om han ikke havde talt ærbødigt nok), jeg var saa fri at komme og bede Dem, om De vilde være saa god at glemme disse Penge for mig.“

Han fremtog af sin Bæstelomme Noget, som var indvasket i et Stykke gammelt Avispapir, aabnede det og spredte det ud paa Bordet. Der var tre halve Kroner, een Shilling, een Sixpence og tre Pence i Rødder. Dette Beløb var ogsaa

opfæret paa et lille firkanter Stykke hvidt Papir med tydelige Tal, som jeg formodede at være hans egne.

„Gjerne," sagde jeg. „Hvis Du ønsker det, skal jeg gjemme dem for Dig. Svortil skulle de være?"

Han tænk.

„Er det til noget bestemt Tienest?"

„Nu — ja, Sir."

„Du vil maaskee helst ikke sige mig, hvortil?"

Han betænkte sig et Dieblit og svarede derpaa: „Det er til at afbetale paa denne Gjæld."

„Denne Gjæld? Hvilkens Gjæld?"

„Faders Gjæld til Mr. Moreen, som De nok husker, Sir. Han sagde, at Fader skyldte ham syv og firehundredtyve Pund, ni Shilling og tre Pence."

Jeg betragtede den lille Bunte Penge paa Bordet og smilede uvilkaarligt.

„Min gode Dreng, Du venter dog vel ikke at kunne betale en Sum som denne?"

„Jeg har isinde at betale den, Sir."

„Du har maaskee isinde at betale den, og det viser en Retfærdighed i Tænkemaade, som jeg ikke noksom kan prise; men Du kan ikke betale den, min Dreng. Og Mr. Moreen tænker ikke paa, at Du skulde kunne gjøre det. Du maatte tjene Din hele Levetid for at afbetale en Gjæld som denne. Lad mig engang se. Hvad Løn faaer Du?"

„Otte Guineer om Aaret, Sir, to Sæt Liberi og eet Sæt Arbejdsklæder, en Hat og atten Pence om Ugen til Ol."

„Sig mig, hvad der har bragt Dig paa disse Tanker?"

„Mr. Moreen, Sir."

„Mr. Moreen! Har Du seet Noget til ham?"

„Nei, Sir, ikke siden den ene Gang; men De husker nok, Sir, han sagde, at — Drengen standse, og, idet han gik et Skridt fremad, tilføiede han ganske sagte, som om det, han vilde sige, var altfor skrællende til at siges høit — „at der var ingen Retfærdighed i Blodet — ingen Retfærdighed i Blodet, Sir!"

Jeg følte en stor Interesse for ham i dette Dieblit, end jeg nogensinde før havde gjort. Jeg saae nu tydeligt, at Drengen havde dybe Følelser, skjøndt han, af ukjendte Grunde, aldrig gav dem Luf.

„Nu, min Ven, lad ikke disse Ord ligge Dig paa Sinde," sagde jeg ventligt, idet jeg lagde Haanden paa hans magre Skulder; „Mr. Moreen var vred, dengang han sagde det, og ikke uden Grund, som Du nok veed; thi din Fader — nuvel! din Fader forurettede ham. Naar Folk ere vrede, sige de Ting, som de sidenefter ikke ville faae ved. Det gjøre vi Alle."

„Mr. Moreen vil faae ved det. Han troer det, Sir. Han sagde, at Ingen af os duede. Han sagde, der vilde ligesaa lidt blive Noget af mig, som af alle de Andre. Han sagde, der var ingen Retfærdighed i Blodet."

Drengen talte endnu sagte, men med en Forryghed, som om han snese Gange atter og atter havde gjentaget disse Ord for sig.

„Tag Pengene med Dig igjen," sagde jeg. „Jeg vil indstaae Dig for, at Mr. Moreen selv ikke vilde det anderledes. Jeg kender ham bedre, end Du, og jeg er vis paa, at det Sidste, han vilde gjøre, var at modtage en stakkels Drengs Smule sammenpærede Penge."

„Jeg kan ikke tage disse Penge tilbage, Sir."

Der snigte en Pause.

„Skal jeg bede Mr. Moreen samtykke i at modtage dem, som et Beviis paa dit redelige Dnsse at betale, hvad han har tilgode?"

„O nei, for Himmelsens Skyld, gjør ikke det, Sir! Der som De gjør det, vil jeg angre at have jagt Dem det. Gjem endelig Papiret for mig, Sir, saaledes som det er. Gjem det blot for Dieblittet, men sig Intet til ham — Intet til ham."

Den Ting lod til at ligge ham saaledes paa Hjerte, at jeg, efter endnu et Par frugtsløse Indvendinger, samtykkede i at opfulde hans Dnsse. Jeg forsegiede altsaa Pengene i hans Narværelse og skrev udenpaa, at jeg havde dem i Forvaring for Arthur Ventmore.

Jeg undlod ikke at sige Mrs. Sullivan, at jeg var mindre tilfreds med hendes Pages Udseende, end hun var med hans Opførsel, at han vorede altfor stærkt, og var mere udtøret, end jeg holdt af at see. Han skulde have nærende Spise og for Alting ikke for liden Sønn. Hun var af samme Mening som jeg, med Hensyn til hans forandrede Udseende; hun sagde, hun havde selv været ilde tilmode derover, og havde havt isinde at raadsørge mig desangaaende, og kaldte „Statten" ind til at overvære vor Forhandling.

Tapps var uundtømmelig over denne Gjenstand: ingen Dreng, i Særdeleshed en, som vorede, kunde vente at blive stærk, naar han ikke ordentlig drak Ol, og det havde Seames ikke gjort, ligesaa det Allerførste. Seames var en underlig Dreng. Man vidste aldrig, hvordan det var fat med ham. Han drak aldrig en Draabe Ol fra Maanedens Begyndelse til Maanedens Ende, det gjorde ikke Seames! Hvorfor ikke? vilde Dr. Peregrine vel spørge, hvorfor ikke? Ih, forbi han virkelig holdt mere af Vand! Men saadan vare jo Nogle, og det var meget slemt. Seames var en besynderlig En. I

Sandhed, Mr. Tapps havde kun kjendt En til, der var ligesom han, og han var virkelig en besynderlig En. —

Maanedes forløb, og jeg var saa fuldkommen rolig med Hensyn til Drengen — saa overbevist om, at han nu ikke trængte til min Hjelp — at han kun lidet bestæftigede mine Tanker. Han havde været paa Landet med Herfabet, og var bleven saa høi, at han var voxet Mr. Tapps over Hovedet; en Frihed, der maa have forekommet dette Individ meget besynderlig. Hans Frue havde været nødt til at lade ham ombytte Pagetøien med et ordentligt Liberi, og i de gjensidige Meddelelser i Følgeskuen hed han nu „vor Tjener". Saaledes endte hans andet Tjenestjaar paa en meget tilfredsstillende Maade; men ved Indtrædelsen i det tredje kom det overraskende Budskab, at han „forlod sin Tjeneste for at forbedre sin Stilling!"

Jeg var ikke Læge hos Lady Fetherstone, Arthurs nye Frue, og saae derfor mindre til ham end før; dog kunde jeg nu og da see et Glimt af ham paa Bussen af Fruens gammeldags Halskæde, indtil omsider de lullede Vinduesflodder for hendes Mands Huus i Bunxton-Street antydede, at hun, tilligemed sin Selskabsdame, sin Stjodehund og den øvrige Deel af Huuspersonalet, havde begivet sig til Tunbridge Wells, for der at tilbringe Efteraaret.

IV.

En Morgen i den paafølgende Junimaaned blev jeg vækket omtrent klokken halv syv, ved en stærk Ringen paa min Dørklokke. Jeg havde vaaget hele Natten hos en farlig Patient og havde neppe sovet et Par Timer; men den Maade, hvorpaa der blev ringet, sagde mig, at der var Nød paa færde, og i et Nu var jeg lysvagen. Der fulgte en kort Pause, en Rumlen imellem min Stuepige og en anden Person; hun bankede paa min Dør (jeg sov i Stueetagen) og, idet hun aabnede den, viste hun mig et blegt og forfærdet Ansyn.

„Sir! Sir!" udbrød hun, „Arthur Ventmore er her for at hente Dem strax — en skrællende Begivenhed! Lady Fetherstones Huushovmester har taget Livet af sig!"

Jeg befandt mig snart paa selve Stuepladsen for denne sørgelige Begivenhed. En Politibetjent var allerede tilstede ved den Dør, og da jeg strax saae, at der allerede i et Par Timer ikke havde været Liv i ham, spillede jeg ingen Tid, men begav mig siekliffeligt op til Fruen. Hun var kommen til sig selv igjen efter en Afmagt, men hendes Nervesystem var saa angrebet, at det ikke var raadeligt at forlade hende; thi dette Stød syntes at have rystet hendes Hjerne. Efter nogen Tids Forløb begyndte imidlertid de Midler, jeg anvendte, at frembringe den foranstaaende Virkning, og jeg havde den Tilfredsstillelse omfider at see hende falde i en velgjørende Søvn, medens Mrs. Sullivan, Arthurs forrige Frue, sad ved hendes Side og holdt hendes Haand i sin.

Der var en Forstyrrelse i Huset, som var forfærdelig at være Vidne til. Selvmorderens Møder og Søster hang grædende og jamrende over det lemlestede Legeme, medens Husets Tyende, ude af sig selv over det sørgelige Endeligt af et Menneffe, med hvem de havde levet sammen i saamange Aar, vare aldeles ude af Stand til at yde dem nogen Trøst.

Naragen til den sørgelige Begivenhed blev snart kun altfor tydelig. Man vidste om den vilde Mænd, at han længe havde været forfalden til Vebdemaal, og af en Ven, som tilfældigvis var kommen til, uden at vide, hvad der var forefaldet, erfarede man, at han Dagen forud havde tabt saa stor en Sum ved Derbyløbet, at det var let at forstaae, at han ikke havde havt Mod til at imødefee den Ulykke, en saadan Gjæld maatte styrte ham i.

Hele den Dag gik jeg ud og ind hos Lady Fetherstone. Hendes trofaste Venner, Admiral Sullivan og Gemalinde, ønskede det. Jeg havde saaledes rigelig Leilighed til at iagttage Arthurs Opførsel under Forhold, der ikke vare saa lille en Prøvelse for saa ung et Menneffe. Af hele Husets Personale var han den Eneste, der lod til at beholde sin Fatning. Intet tjener i den Grad til at bringe Nerver, der ere blevene ualmindelig angrebne — i Særdeleshed Tjenestefolks Nerver — tilbage i deres naturlige Tilstand, som Synet af en rolig og velordnet Udførelse af de daglige Syssler. Kollerpigen begyndte med ikke at lægge Mærke til, hvad Arthur tog sig til, men jamrede sig og udsøgte trampagtige Suf; dog det varede ikke længe, før hun sølte Trang til at see, hvorledes han skifte sig ved det, som hun egentlig burde have gjort; fra at see til, gik hun over til at irettesætte og raade, og til Slutning medlod hun sig til at nærme sig ham og berigtige hans Forfeelsler. Da jeg traadte ind i Kjøkkenet for at skrive en Recept til hende — thi Stuepigen havde sagt mig, at hun var dødsøyg — traf jeg hende, høirod i Ansigtet, midt i en meget levende Strid med Seames om den rette Tilværing af Sauce.

Da denne Sidste blev adspurgt om Huushovmesterens sædvanlige Levemaade, kom nogle mærkelige Omstændigheder for Dagen. Som det lod til, havde han aldrig bestilt Andet i Huset, end varte op ved Bordet og nu og da, i Tjenerens Fraværelse, lukke Døren op. Han var meget sjældent hjemme; ofte tilbragte han hele Nætter ude af Huset, som først hjem klokken syv om Morgenen, og blev da altid luffet ind af Arthur, der, Sommer og Vinter, stod op klokken fem. Da

han blev spurgt om Grunden, hvorfor han selv stod saa tidligt op, svarede han først, men svarede omsider, at han altid arbejdede for sig selv inden klokken syv, til hvilken Tid han meente at burde begynde at arbejde for sit Herfæb. Vidste hans Frue Noget om denne hendes Huushovmesters Afværd? Det kunde han ikke sige. Mr. Jacobs (Huushovmesteren) havde en Nøgle til Gadedøren. Han havde sagt til ham, at han ikke ønskede det skulde omtales, da det kunde volde Ubegærligheder, og han meget nødt vilde give Afkald paa denne Besømmelighed. Vidste han Væstet med Mr. Jacobs Veddeslyge? Ja. Var han nogensinde selv bleven forført til at prøve Løffen paa denne Maade? Intet Svar; og Spørgsmaalet blev efter en kort Udvikling ikke oftere gjentaget. Havde han havt nogen Anelse om Huushovmesterens Tab ved Veddesløbet? Det havde han.

Men trods den rolige og bestemte Maade, paa hvilken Arthur havde afgivet dette Vidnesbyrd, og dettes utvivlsomme Sandfærdighed, var der dog Noget (skjøndt jeg vilde have ondt ved at sige, hvad det var), som vakte den uhyggelige Tanke hos mig, ikke alene at han vidste meget mere om Huushovmesterens Anliggender, end han havde Lyst til at aabenbare, men ogsaa at han til en vis Grad var bealagtig i det Uvæsen, der havde ført til en saa skrællende Brøde. Jeg kunde ikke forklare mig selv, hvordan jeg var kommen til denne Overbeviisning, men jo længere jeg saae ham og talte med ham, jo stærkere blev den. Skjøndt han aldrig ligefremt tilfod det, saa negtede han dog egentligt ikke, at han havde veddet; men mange smaa Omstændigheder, som jeg ikke blot nu lagde Mærke til, men erindrede at have bemærket, siden han var traadt i Lady Fetherstones Tjeneste (blandt andre et paafaldende lurvet Udseende af de Paaskædningsgjenstande, som han selv skulde anstafte sig), tjente til at overbevise mig om, at ogsaa han havde ladet sig henrive af denne farlige Videnkab, og som en Følge deraf var kommen i Forlegenhed for Penge.

Jeg havde en meget alvorlig Samtale med ham, og jeg talte med en Myndighed, som det Forhold, hvori vi stode til hinanden, ikke alene berettigede mig til, men gjorde mig til Pligt. Men skjøndt han hørte paa mig med ærbødig Opmærksomhed, og det lod som om det, jeg sagde, gjorde Indtryk paa ham, og skjøndt han engang uopfordret lovede mig for Fremtiden aldrig at vedde (han sagde ikke aldrig mere), saa var han dog endnu taus og tilbageholden, og tilfredsstillende mig derfor ikke ganske.

Jeg havde meget travlt i denne Tid, og nogle farlige og vanskelige Tilfælde bestæftigede mine Tanker; men jeg glemte derfor ikke Arthur Ventmore. Hans blege og elendige Udseende ligesom forfulgte mig. Hans Fader havde betroet ham til min Omfarg, og jeg skulde veed for hans Fremtid. Jeg saae ham paa Fordærvelsens, ja maaskee Udelæggelsens Rand, og det stod ikke i min Magt at drage ham kort derfra. Smidfertid foregik der i hans Stilling og Forhold en Forandring, som snarere bidrog til at forhøje end til at formindste min Betyrning paa hans Vegne. Han fik den afbøde Huushovmesters Plads.

V.

En smuk, klar Vinterdag, omtrent fjorten Maanedes efter Mr. Jacobs' Død, da jeg stod med Ryggen imod Kammen i mit Konsultationsværelse, traadte Arthur Ventmore ind med Hatten i Haanden og isort nette, tarvelige Klæder.

Han var voxet meget i det sidste Aar, og han var magrere og blegere, end jeg nogensinde før havde seet ham. Han var bogstaveligt et Cadaver. Efter en gjensidig Hilsen fortalte han mig, at han var kommen i to Anledninger: den første var, at han stod i Begreb med at forlade Lady Fetherstone.

Jeg studsede. Forlade Lady Fetherstone? Saa god en Tjeneste; saa fortræffeligt et Herfæb, som, efter hvad jeg vidste, satte megen Pris paa ham. En ubestemt Vængstelse foer igennem min Sjæl.

Men han forklarede mig, at han ikke havde været rast i flere Uger, at det i de sidste Dage var blevet meget værre med ham, og at han trængte til Hvile — fuldstændig og uforstyrret Hvile. Det gjorde ham ondt, meget ondt at forlade Lady Fetherstone; hun havde været særdeles god imod ham, men han vilde gaar tilgrunde, dersom han blev. Han havde fortalt hende, hvordan det forholdt sig, og hun havde været ganske enig med ham. Han skulde forlade hende om en Maaned, hvis hendes Maade kunde indrette sig derefter. Det var, som om han trængte til — til at trække Veiret. Ved disse Ord traf han Veiret dybt — ikke uden spulig Anstregelse, og jeg besluttede ved mig selv, at han, saasnart hans Tid var udløben, skulde boe hos mig og underkaste sig min Behandling.

Men hvilken var den anden Anledning til hans Komme?

Han satte sin Hat paa Gulvet. „De har, Sir," svarede han, „nogle Penge af mine i Forvaring."

„Penge af dine?"

„Nogle Solopenge, Sir; kun en Ubetydelighed; ni Shilling. Jeg bragte dem, om De erindrede, da jeg var en Dreng; det var en Sommermorgen, og De sagde dem i Deres Pult for at gjemme dem for mig."

Jeg mindedes nu tydeligt den hemmelige Skuffe, hvori jeg havde lagt dem. Rigtigt; der laa Sølv-pengene, næsten forte af Alverdom; tre halve Kroner, to Shilling og een Sixpence, og de tre Pence indsvøbte i et Papir for sig. Da jeg lagde den lille Bunke hen foran ham, sagde jeg med en vis Venskelte: „Du trænger dog vel ikke til disse Penge, min gode Arthur?“

Han saae mig frit i Øinene, men en let Rødme farvede hans Kinder, idet han sagde: „Jo, Sir, jeg trænger til dem. De huffer nok min Faders Gjæld til Mr. Moreen.“

„Ja vist, den huffer jeg.“

„Jeg ønsker at betale den, og jeg er saa fri at bede Dem, Sir, om at gaar med mig, naar jeg gør det.“

Han gjorde et Skridt fremad, og idet han lagde en Convolut paa Bordet, sagde han: „Her er syv og frefindstyve Pund, som, tilligemed de Sølv- og Kobberpenge. De har der, ville udgjøre den Sum, jeg skylder ham.“

Jeg var i den Grad forbauset, at jeg i det Dieblit slet ikke kunde gjøre mig nogen Tanke. Men efter Forbauselsen fulgte snart en anden Følelse. Min tidligere, pinlige Frygt gennemførte mig. Jeg saae slet paa ham.

„Arthur, hvordan er Du kommen til alle disse Penge?“

Han greb i sin Lomme og rakte mig et Papir, som indeholdt et nøagtigt Regnskab for hver Shilling han havde sparet, tilligemed Maaden, hvorpaa han havde sparet den.

Dette Papir fortalte om de Opsparelser, som han i fire Aar havde gjort hver Dag, ja hver Time, som han havde begyndt i den Alder, da Selvbeholdelse er sværest og Overbærelse med sig selv er naturligt, som han med ufravigelig

Beslemthed havde fortsat, trods enhver Hindring og enhver Fristelse, og som han havde fremturet i lige til det Sidste.

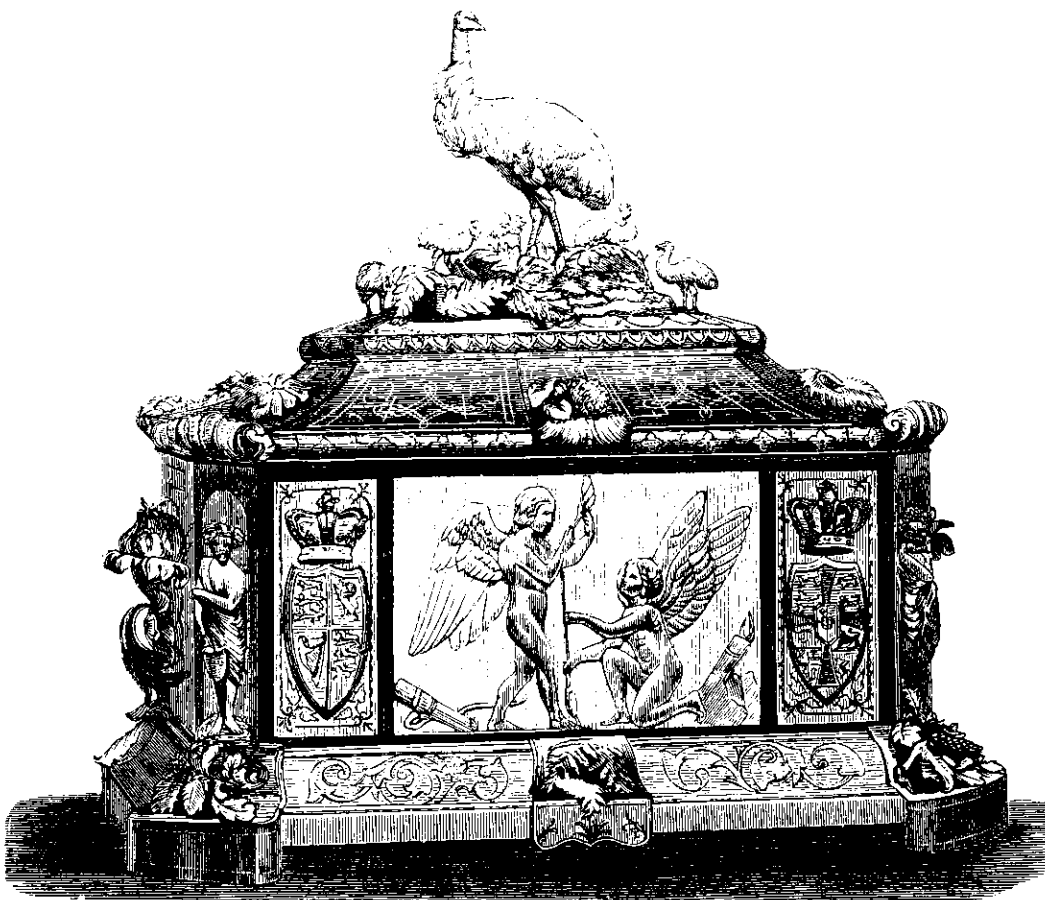
Han talte kun een Gang, og det var, da jeg nærmede mig Slutningen af hans besynderlige Optegnelser; men det var kun for at forklare mig, at Mr. Gillies, Skolelæreren, til forskjellige Tider havde sat disse Penge i Sparekassen for ham, og saaledes bevirket en lille Forøgelse, der, tilligemed de fjorten Shilling, som der var formegnet paa Regningen — den ham for næste Maaned tilkommende Løn og Lønpenge for samme Tid — og nogle faa Shilling, han havde samlet

kunne staa reent og ubesmittet. Hvor kunde jeg da vel Andet end betale den?“

(Sluttes.)

En Gave til Prindsessen af Wales fra Ang-Engl-Wales' Damer.

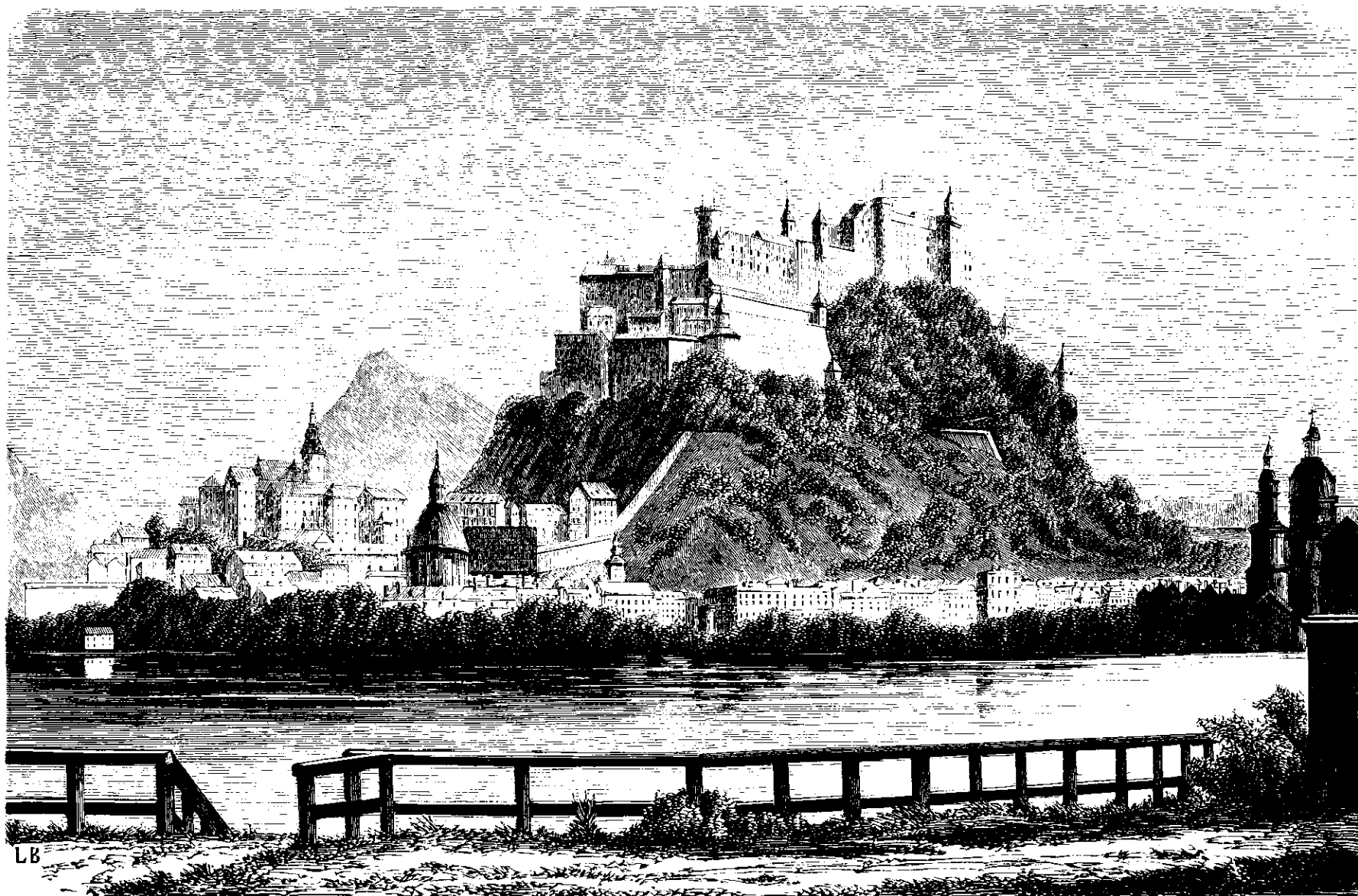
Fra en Mængde Byer i Moberlandet og Colonierne har Prindsessen af Wales modtaget Indbyggernes Hyldest, mere

Et Juvelskrin af Guld. Gave til Prindsessen af Wales fra Damerne i Ang-Engl-Wales.

Lord Palmerston foredrager i det britiske Underhuus Resultatet af London-Conferencen om den dansk-tydske Strid.

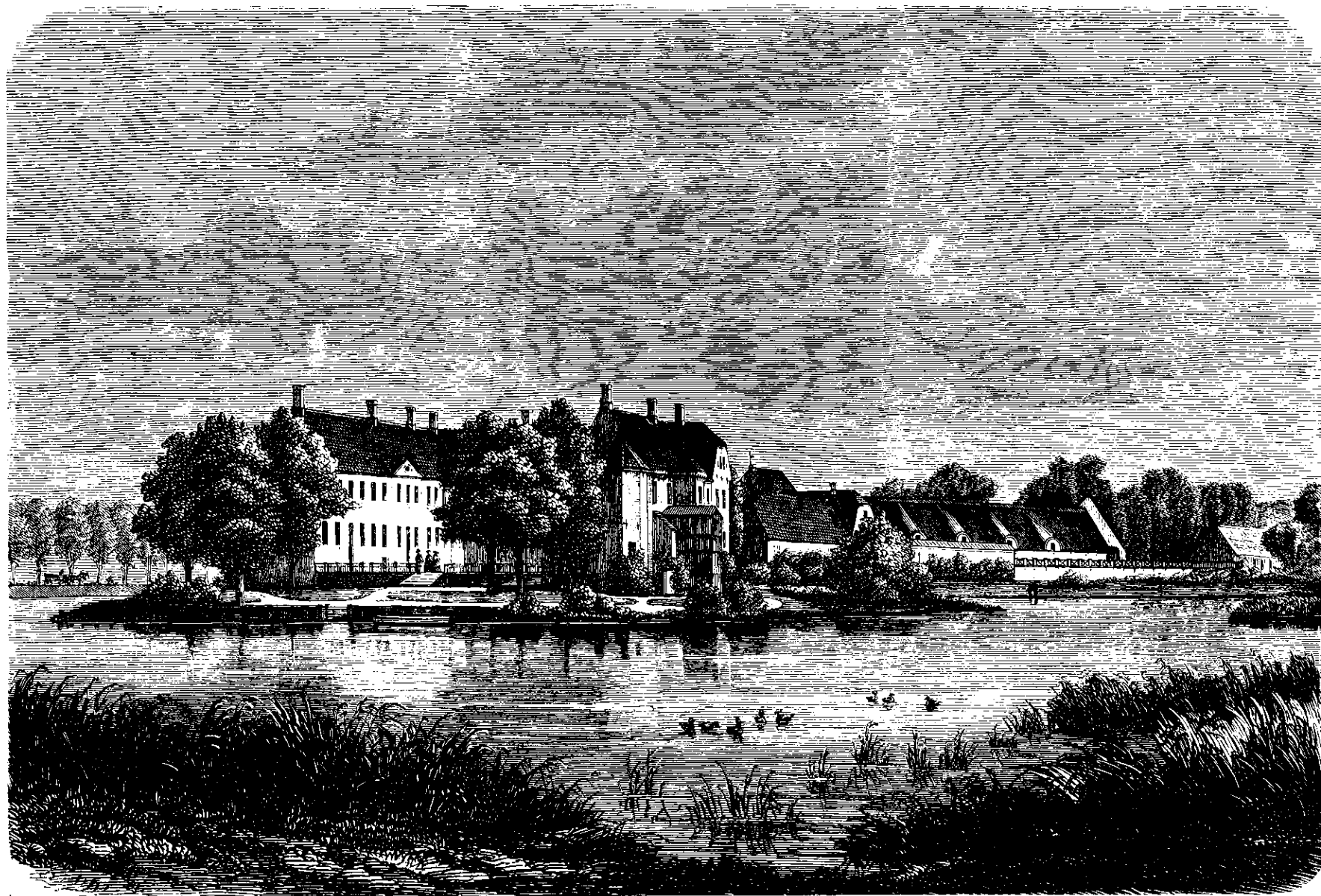
Fæstningen Salzburg. Efter en Skizze af Chr. Hetsch, tegnet af H. Borring.

eller mindre smagfuld i Form og Udtryk. Der er i denne Tid bleven overrakt Hds. K. Høiher et nyt Vidnesbyrd om underlaattlig Hengivenhed, idet Damerne i Ny-Syd-Wales have ladet forfærdige og afsende et Juvelskrin af Guld, med denne Bestemmelse. Det beskrives i «Sydney Morning Herald» omtrent som følger:

„Dette Juvelskrin er et sandt Meisterværk, for hvis udmærkede Udførelse der tilkommer vor Medcolonist Hr. Julius Hogarth (hvis rette Navn er Hougard) den største Pris. Som et Arbejde af en dansk Kunstner, der længe har været bosat i Storbritanniens ældste Antipode-Coloni, maa dette Beskik paa Ny-Syd-Wales-Damernes Kjærlighed og Lovalitet

vistnok vække stor Interesse hos den ophøjede Dame, for hvem det er bestemt, selv om dets Værd i andre Henseender ikke tages i Betragtning.

Skrinet er forarbejdet af Guld, fundet her i Colonien, er massivet, og veier over 100 Unzer. Det er 10½ Tomme langt, 6½ Tomme høit til Figurens Top og 6 Tommer bredt.

Herregården Frønddal i Holbøks Amt, tegnet af M. N.

Ovenpaa Laaget staar en Kasuar, omgivet af fire Unger, paa et tildeels med Bregner bedækket Klippestykke. Fra Gruppens Grundflade straaer Laaget ned til Skrinets Sider; Straaingen er prydet med Afbildninger af Værterne i vore Urflove. Til Laafen passer en Guldnagle, der forestiller en Pungrotte, som gnaver paa Blade af et Gummitræ. — Paa Skrinets fire Hjørner ere Statuetter, for hvis helbige Tegning og fortræffelige Udsørelse Hogarth har erhvervet sig alle sande Kunstlæres færdiges Roes. De forestille: en »lubra«, i den sædvanlige Pungbryndes Klædning og bærende Hæftkurv og Stangejern — en Indfødt, i Skindklædning, med »boomerang« — en »gin« med sin Træspade, som bruges til at opgrave den vilde Yamis — og en Kriger med Skjold og »nullah-nullah«, eller Kælle. Disse Figurer ere udførte i mat Guld og staae i Næher af poleret Guld, hvilket gjør en udmærket Virkning. Skrinets Sider ere prydede med smagfulde og raff tegnede Vasreliefs. Paa Forsiden er en klassisk Fremstilling efter Thorvaldsen: Cupido og Hymen, spindende Livets Træad. I to smallere Afdelinger imellem Vasreliefet og Hjørnestatuetterne staae Skjolde med Danmarks og Storbritanniens Vaabener, hvert med Landets Kongekrone over. Paa den modsatte Side er fremstillet en indfødt Familie; Manden viser en Fuglerede til sin Kone, som lænet mod en Klippe, henvender hans Opmærksomhed paa deres Børn. Paa hver Side af dette smukke og udtryksfulde Billede af det australiske Skovliv ere Grupper af de Indfødtes Vaaben og andre Redskaber. Nedenfor disse Vasreliefs springer Fodstykket frem i en Karnis, decoreret med et smagfuldt og konfikt Arrangement af Bregner og Skovliljer. Paa Skrinets to smallere Flader ere Haandtagene, formede som Hjortehornsbregner. Skrinets Undersider ere beklædte med carmoisinrødt Fløil og Guld.

Til Skrinet hører desuden et Fodstykke af vellugtende Træ, indlagt med Guld, og bærende en Indskrift paa en Plade af samme Metal. Paa hvert af dette løse Fodstykkets Hjørner sidder en Kængaroo, af mat Sølv.

Dette Konfekt er maaffet, hvad Tegning og Udsørelse angaaer, det ypperste i sit Slags der nogensinde er frembragt her i Colonien.

Salzburg.

Nogle og tredive Mil vest-vest for Wien ligger Salzburg, Hovedstaden i Hertugdømmet af samme Navn, hvilket atter hører til Erkehertugdømmet Østerrig. At foretage en Udflugt til det Salzburgske er mange Touristers fornuftige Gjerning; man kommer til et virkelig Alpeland med mange Naturskønheder, gode Græsgange, store Skove, høje Bjerge — Groß-Glockner, 12000 Fod, lærer Geographien — og ikke ubetydelige Vandløb, Salza, Ens og Mur. Man kommer til et opvakt, modigt og friskudet Folk, og har Leilighed til at gjøre sig bekendt med megen Huuslid. Man kan endelig gjøre en hurtig Fart derfra til det storartede Tyrol mod Sydvest, eller til det mere idyllist-romantiske Steiermark mod Sydøst, og Zernsee samt andre hurtige Befordringsmidler tillade at spare om ikke Penge, saa dog Tid — forholdsvis.

Men naar vi idag hyde Læserne at aflægge et Besøg der, idet vi med et Par Ord ledbage vort Billede, saa er det mindre for at bringe noget Nyt, end for at besøge gamle Venner og i Forestillingen søge at komme en Smule titrette med deres Forhold i det fremmede Land. Det er jo blevet den sørgelige Løb for endel af vore kjære Brødre og Landsmænd, at modtage et usvilligt og usrit Opholdssted, vel en halvanden hundrede Mile fra det danske Fædreland. Idet vi antage, at vore Krigsfangers daglige og personlige Bæren er deres private Venner meer eller mindre bekendt, skulle vi kun anføre, at Stebets Commandant, Major Frants Bierfeldner, i et Brev af 28de Juni har lovet, at han vil gjøre Alt hvad han formaaer for at lindre Krigsfangerens tunge Skiebne.

Salzburg ligger hvor Salza (eller Salzach) træder ud af Bjergene og ialtsalb paa venstre Side heelt slipper deres Følgeskab. Byen var oprindeligt en romersk Coloni, den har nu med sine 3 Forstæder omtr. 15,000 Indbyggere eller lidt flere, og er altsaa efter europæisk Maalestol en lille By, kjendt den hos os vilde være at regne mellem de større Kjøbstæder. Dens Velkommen er smuk, med Bjergene i Baggrunden, med Klippefæstningen Hohensalza eller »Salzburg« paa Sletten mod Nordvest. Dens Klima bades som udsat for stærke Værlinger; det er naturligtvis Fjellandsklima med stor Forskjel paa Sommer og Vinter, Middeltemperaturen er omtrent som Mai hos os.

Kjendt Hohensalza vel danner Byens egentlige strategiske Tyngdepunkt, er den selv dog omgivet af Fæstningsmure med ikke mindre end ti Porte. Dens Indre er forholdsvis rigt paa arkitektoniske Frembringelser, der tælles 26 Kirker og Palæer. Omegnens rige Marmorbrud begynder i Skjønne i Bygningerne, der for en stor Deel ere holdte i italiensk Stil, med flade Tage og Marmorfacader, f. Ex. Domkirken, med Forside af hvidt Marmor. Samme Steenart er hyppigt anvendt næsten paa alle de aabne Pladser

i Byen ved Brønde, som forsynes med Vand af en Ledning, der skrider sig fra det 9de Aarhundrede og stylder en mægtig Erkebiskop sin Tilblivelse. En anden Kirkeherre af samme Rang sprængte i forrige Aarhundrede gennem Mönchsberg den over firehundrede Fod lange Reuthor, hvilket ansees for en stor og berømmelig Bedrift.

Salzburg kan imidlertid rose sig af noget endnu Større, thi her fødtes i Aaret 1756, i Huset Nr. 225 lige for Universitetskirken, den »eneste« Mozart; hans Broncestatue, af Schwanthaler, smykker Staden og minder dens Beboere om deres udsødelige Byesbarn. Bekjendt er ogsaa et Monument for Joseph Haydn, i St. Peterskirken.

Foruden en lille Udflugt paa ikke mere end en halv Mils Vej, til det kejserlige Lustslot Hellbrunn, kunne Salzburgerne vise de Fremmede hen til Omegnens forskellige Saltværker, af hvilke især Hallein ved Salza, med Gruber paa over 1200 Fods Dybde, er bekjendt; femhundredetruinde Centner Salt tilvirktes fra dette storartede Brug.

Men desværre kunne vel ikkun faa af vore Venner nyde enten slige Fornøjelser eller de øvrige Glæder, som den rige Natur kunde byde paa. Lad os haabe, at de i det Mindste maae faa Lov til at trække lidt frisk Luft og nyde Udsigten, saa henrivende den er, om end nok saa veemodsvækkende for den Gangne, fra Klokketårnet oppe paa Hohensalza, hvor Egnens maleriske Rundbillede ligger for Diet. Men lad os endnu mere haabe, at de om kort Tid maae kunne forlade dette under andre Forhold saa tillokkende Sted, for atter som frie Mænd at finde et frit Fædreland.

Venlige Hilsener og hjertelig Deeltagelse sendes til dem, Kængel og Savn flyde frem og tilbage mellem Salzburgs Bjerge og Danmarks lave Ler.

Frydendal.

Der er visse Egne i Sjælland, som man maa betragte som fortrinssvis klassisk Jordbund; det er de Steder, hvor alle de Momenter findes forenede, som virke til at stemme Sindet inderligt ved Indtrykket af det absolut Nationale, Steder, hvor ikke blot Egnen er smuk og ægte dansk i sin Skjønhed, men hvor Omegnens Afveksling bidrager til endnu mere at hæve denne fredelige Natur; hvor Befolkningen er saa gjennemgaaende velstaaende, at ethvert Indtryk af Udsjæthed og Elendighed falder bort; hvor de enkelte Localiteter og Landsbyers Navne have en saa hjemlig Klang, at man i hvert af dem hører Motivet til et Christian Winthers Træfuit; hvor endelig — og det er ikke det mindst Vigtige — Jordbunden er gennemtruffet med Sagn og med Billeder af Landets Historie.

Paa en saadan Plet ligger Herregaarden Frydendal. Omtrent midt imellem Ringsted, Sorø og Hølsbæk, Nord for det frodige Skovbest, der omgiver Kongesdal, og lige nedenunder det storartede Valfestrøg, som fra dette Sted gennemstræker det vestlige Sjælland, ligger Gaarden plantet midt i den lille Sø. Sørderne ere frugtbare, Egnen til alle Sider rig og Bonderne velstaaende — og dog behøver man ikke at gjøre noget langt Ridt for at finde Alt forandret. Læt bagved Skoven aabner sig den uhyre Amose, engang et mægtigt Vandløb, nu kun en daarlig, øde Eng, sørgelig at se til, mørk og eenfom midt i det smilende Landskab. Paa den anden Side ligger Valfestrøget med sine anseelige Heider, nøgne Knolde, fra hvis Top man seer saa vide om Land: Knølen, Dærehøj, Hørpebjerg og Gurrebjerg. — Man faar en forunderlig Fred i Sindet, naar man nordfra har arbejdet sig over Bakkerne, hvor Veien da i Skamstrup By pludselig straaer nedad imellem Kirken og Gurrebjerg, og man seer Frydendal for sine Fødder; men endnu mere, naar man kommer ind i Parken eller Skoven, hvad man vil kalde den, og slimter Vorgen midt i den lille Sø. Pigesom Egnen er absolut dansk, saaledes er Borgens Velkommen det; den minder levende om en længst forvunden Tid, hvor Ridderens Huus var endnu mere end hans Hjem, hvor det var hans Fæstning. Vorgen ligger paa en lille Ø, rundt omgivet af Vand, kun landfast ved Brøen, hvorover Indførselen steer. Til alle Sider strække sig Have og Lund, som umærkeligt for Diet gaar over i hinanden. Vorgen selv har, foruden den storartede Hovedbygning, der med mageløs Virkning speiler sig i Vandet, en Uallighed af Udbygninger, Udhuse, Stald- og Lædelænger, der give den Udseendet snarere af en lille By, end af en enkelt Herregaard. Hertil bidrager ogsaa i høi Grad den lille Kirke, som er bygget op til Hovedgaarden og som giver det hele Billede et eiendommeligt Ansæg af patriarchalt Landlighed; denne Kirke er opført 1457, da en af Gaardens Giere, Engelbrecht Bydelsbach, som for Svagheit ikke kunde søge Sognekirken i Skamstrup, fik Pavens Tilladelse til at bygge en Kirke ved Gaarden; først flere Aarhundreder efter blev Kirken Sognekirke for det da oprettede Frydendal Sogn, som kun bestaaer af Hovedgaarden med tilliggende Bygninger.

I hin fjærne Tid havde Gaarden endnu ikke faaet sit Strandvejsnavn, den hed dengang Torbenfeld. Torbenfeld kunne vi følge langt, langt tilbage i Historien, først som

en Landsby, der hørte til den mægtige Slægt Hvides Gods i Nordsjælland, senere som en fast Borg, der traadte i Byens Sted og rimeligvis blev opført af den indvandrede Tybster, Marsten Gert Moltke, der giftede sig ind i Hvideslægten. Gaarden gik fra Haand til Haand, fra Slægt til Slægt, snart ved Arv og snart ved Salg, og der er ikke megen Grund til at standse ved nogen af Gierne; kun Mogens Gøye, Rikens Hofmester, den listige og utrættelige Forskæder af Protestantismens Sag, skulle vi nævne i Forbigaaende. I Aaret 1667 tilbyttede Kong Frederik den Tredie sig Gaarden af Manderup Brædes Enke, og han gav den først Navnet Frydendal, senere Frydendal, paa samme Tid som han ombyttede det gamle Tygstrup til Kongesdal. Kongen opholdt sig ofte herude med den kongelige Familie, og ved hans Død gik Godset over til Prinds Jørgen, som kort efter magtstiftede det til den kloge Grev Christopher Parberg. Han boede nogle Maaneber efter, i August 1671, og atter begyndte en lang Række Gierfister, som omsider bragte Gaarden til den bekjendte Landøkonom, Conferentsraad Hansen. Han var en bristig Landmand og en fortræffelig Godsherre, men Omegnens Stylder ham Tal for en og anden lille Vandalisme: det er saaledes fra hans økonomiske Bestyrelsestid, at Kirkerne have mistet de smukke talgede Gavlramme. Efter hans Død solgtes Godset til Commerceraad, senere Kammerherre J. F. van Deurs, hvis Søn endnu eier det.

Gaarden selv er gammel og imponerende; en pragtfuld Allé — en af disse uerstattelige Overleveringer fra et gammelt Aristokrati — fører op til den, og igennem to store Gaarde naaer man Hovedbygningen. Denne er omgivet af en ganske fortræffelig holdt og meget smuk Have af betydelig Udstrækning, og fra den føres man umiddelbart ud i Skoven. Her er en Rigdom af delige Partier, Høje og Dale; her er Liv og Lysheds, i Sagtinden holdes her et lille Hof — men er man ikke saa lyffelig at høre til »Selfabet«, saa maa man nøies med at see Frydendal ved Solnedgang eller i en maanelys Aften. Da er her en vidunderlig Ro ved den lille Sø, hvor Frøerne kvække, medens Bøgene vifte over En og de oplyste Binduer speile sig i Vandet. Da er der en Stemning i Billedet, som giver Indtryk for mange Tage.

Ugens Politik.

Den 7de Juli 1864.

De som Manuscript for Rigsraadets Medlemmer udgivne Protocoller over London-Conferencens Møder, og de diplomatisk Actstykker vedrørende det dansk-tydske Spørgsmaal indeholde værdifulde Bidrag til Bedømmelsen af vor høist betænkelige politiske Stilling, medens man dog for at kjende den tilfulde tillige maatte være i Besiddelse af vore Underhandlernes fortrolige Brevveksling med Regjeringen, hvoraf en Afskrift fikert vil blive forelagt Rigsraadet til Oplysning for dets Medlemmer. Af de offentliggjorte Actstykker seer man, at de neutrale Magter kun have ydet vore Besuldmægtigebe en lunkent moralisk Understøttelse, da det gjaldt om at hævede den med deres Underkrifter forsynede Londoncontract, og at ikke en eneste af dem har tænkt paa at forsvare den med Vaabenmagt. De danske Besuldmægtigebe, der først havde erklæret, at de kun vilde underhandle paa Basis af denne Tractat, bleve derfor efter nogen Modstand nødsagede til at opgive dette Grundlag, og da Lord Russell, der stedse har givet sig Mine af at optræde som Danmarks Beskytter, ikke bluedes ved at foreslaae, at vi i Fredens Interesse skulle bringe Lauenburg, Holsten og den sydlige Deel af Slesvig som Offer, samtykkebe vore Underhandlere, der saae sig forladte af Alle, i dette Forslag, idet de kun modificerede den foreslaaede Delingslinie noget, og efterat have modtaget det bestemte Tilfagn af Lord Russell, at han under alle Omstændigheder vilde fastholde dette Forslag. De tydske Underhandlere erklærede vel paa deres Regjeringens Vegne, at Forslaget om Slesvigs Deling var en antagelig Fredsbasis, men de vilde kun indrømme os Linien Tønder-Nabenraa, medens Grev Bernstorff dog erklærede, at han vilde opfordre sin Regjering til at antage Flensborglinien, hvilken Erklæring Grev Apponyi paa Østerrigs Vegne tiltraadte, og i det diplomatisk Sprog kunne disse Erklæringer vistnok kun have den Betydning, at de tydske Stormagter vare villige til at indrømme Flensborglinien. Striden mellem os og vore Modstandere indskrænkede sig altsaa nu til den mellem Flensborglinien og Elsinien liggende Landstrækning, og en kraftig Opdræden fra Englands Side vilde paa dette Sagens Standpunkt maaffet have ført til det attraaede Resultat. Men langtfra at optræde kraftigt foreslog Lord Russell trods sit Første Spørgsmaalet afgjort ved en Voldgiftskjendelse, dog saaledes at Linien ikke maatte drages Syd for Elsen eller Nord for Tønder-Nabenraa, og uagtet det ikke blev udtalt paa Conferencen, røbebe de ministerielle Organers Sprog tydeligt, at det Palmerstonke Cabinet gjerne havde seet, at de Frankes Keiser blev valgt til Voldgiftsmand. De tydske Stormagter negtede at høre sig ubetinget for en sliq Kjendelse, og uagtet det skulle synes, som om Danmark burde have gjort Alt, hvad der stod i dets Magt for at bringe Frankrigs mægtige Hærster ud af den af-

ventende Stilling, han hidtil havde indtaget, især da hans Repræsentant, Fyrst Latour d'Auvergne, i Keiserens Navn havde udtalt: „At det paa Grund af det absolut Umulige i at tage Nationaliteten til Retsforhold paa dette Punkt, er retsfærdigt, at Striden afgjøres til Gunst for den svagere Part“, medens han endog tilføiede: „Min Regjering anseer det ligeledes for særdeles vigtigt, at Grændsen afsluttes med tilbørligt Hensyn til Danmarks Forsvar, thi Nødvendigheden heraf bør tages i Betragtning af Conferencen, som, idet den tilfredsstiller Tybthslands retmæssige Forordninger, tillige har det Hørv at drage Omsorg for, at den nye Ordning tilstrækkeligt sikrer Danmarks Uafhængighed og Ligevejens Interesser i det nordlige Europa,“ afflog den danske Regjering ligesom Tybthland at give sit Samtykke til Sagens Afgjørelse ved Boldgift. Det synes, som om vi ved dette Skridt hjalp de tybtske Stormagter ud af den pinlige Forlegenhed, hvori de maatte komme, naar vi havde overladt til dem at forfaste Keiser Napoleon som Boldgiftsmand og saaledes lægge en fornærmelig Tvivl med Hensyn til hans Upartiskhed for Dagen. Forslaget om Baadenslandsens Forlængelse paa sex Maanedre blev ligeledes forfattet af Regjeringen, og om den har handlet rigtigt deri, herover naturligtvis ene og alene paa den Udsigt til Bistand, som den havde ved Fjendtlighederne Fornærmelse, da den med særligt Kjendskab til vore Forsvarskræfter maa have vidst, at vi, overlade til os selv, snart maatte blive overvældede af de to Stormagter, mod hvilke vi kæmpe. Mod Opgivelsen af Als vilde det neppe have været aldeles ugjortligt at sætte Tybthslands Rømming igjennem. At Als efter Tybths Fald ikke kunde gøre langvarig Modstand, er alt længe blevet paastaet af mange Sagkyndige, og Regjeringen maa ikke blot ifølge Krigsministerens Udtalelser i Rigsraadet, men især fordi den har betroet den Overcommanderende paa Als, General Steinmann, Overcommandoen over hele vor Armee, være af den Mening, at Dens Forsvar, der endte paa saa sørgelig en Maade, i enhver Henseende har været vel lebet.

Derfor det er England, hvis active Bistand vor Regjering har gjort Regning paa, da den begyndte Krigen paany, saa viser det sig nu kun altsor tydeligt, at den har forregnet sig paa en forfærdelig Maade. Den 3die Februar 1808 forsvarede Lord Palmerston, der dengang var 24 Aar gammel, i Underhuset meget ivrigt Kjøbenhavns Bombardement og Ranet af vor Flaade. Ved denne Leilighed benyttede han det Argument: „At Seloopholdelsesdriften berettiger England til at tvinge Danmark til at tagtage en Neutralitet, som Frankrig med Baadenmagt snart vilde have forvandelt til en fjendtlig Optræden.“ Sex og halvtrediesindstyve Aar derefter erklærede samme Minister atter i Underhuset, at England ikke vil opgive sin neutrale Holdning, at det ikke vil forhindre Danmarks Sønderlemmelse, og han opoffrer os for anden Gang, efterat have lovet os Bistand. Og for at der ikke skal være Tvivl om, hvorvidt vore Fjender uden Frygt for England kunne gaa, tilføier han, at hvis de danske Der angrebes, hvis Kjøbenhavn blev bombarderet og hvis Kongen toges tilfange, vilde han sammenkalde Parlamentet, for at raadslaae om, hvad der burde gøres. I Anledning af denne Udtalelse siger det os ingenlunde gunstigtfindende „Saturday Review“: „Hvad skal Udlandet tænke om en mægtig Stat, hvad kan en mægtig Stat tænke om sig selv, naar dets Conseilspresident erklærer, at hvis dets Thronarvings Svigerfader tages tilfange og lægges i Lænker af krigsførende Magter, der fra Begyndelsen af have havt Uret, saa bør Englands Stilling til Sagen paany tages i Betragtning. Det sagde Lord Palmerston til den lyttende Verden i Englands Navn. Solon havde i Sandhed Ret, da han sagde til Croesus, at sørend en Mand laae i sin Grav, kunde man ikke vide, hvilken Skjebne han vilde faae.“ Men Lord Palmerston har ydmagtet sig endnu dybere for Herr v. Bismark, som til Skam for Europa i dette Dieblis synes at være Situationens Herre, som har lagt Planen til vort Fædrelands Sønderlemmelse med den samme Trædselighed, som Frederik den Anden lagde for Dagen, da det gjaldt om at bele Polen, og som nu vil erobre Slesvig paa samme Maade, som Frederik erobrede Schlesien. Da Lord Russell nemlig havde sagt i Overhuset, at han ikke stolede paa de to tybtske Stormagters Løfte om at indskrænke Krigen til det danske Fastland, gav Lord Palmerston — der bedre end nogen Vædd, at de Forsikringer, disse Magter have givet det engelske Cabinet lige siden de tybtske Troppers Overgang over Elben, ere en Række af Usandheder, som alene en Kræmmernation, hvem det er ligegyldigt, hvad der bydes den, naar den kun har et godt Mærke for sine Varer, kan betragte som fyldestgjørende — Østerrig og Preussen den mest glimrende Øresopreisning og forsikrede med den største Underdanighed, at hans Collega paa ingen Maade havde villet fornærme dem ved at drage en Bismarks Ord i Tvivl.

Det er naturligt, at Oppositionen i England efter bedste Gode søger at exploitere den uheldige Stilling, hvori Minister Palmerston er kommen, efterat den Conference, til hvilken det havde knyttet sit Haab, ikke har ført til det attraaede Resultat. Torierne agte at levere deres Modstand, dere et afgjørende Slag i Anledning af den danske-tybtske Sag, men det antages almindeligt, at Ministeriet vil seire om end

kun med en meget svag Majoritet. Ordskiftet er begyndt og føres med stor Hestighed i Underhuset; men baade Lord Derby og Disraeli have alt erklæret, at de ikke gøre Ordet for en Krigspolitik; de ville kun styrte Ministeriet, fordi det ved sin Optræden i Sagen har beredt England en Ymngelse, som føles dybt af hele det engelske Folk, hvis Sympathi vi vel have, thi den ingenlunde er saa stærk, at en Krigspolitik vilde kunne gøre Regning paa dets Understøttelse, hvis Torierne mod al Formodning seirede, og hvis Lord Palmerston som Følge heraf opløste Parlamentet. Ifølge vor bedste Overbeviisning maa Haabet om activ Bistand fra Englands Side alene opgives, hvad enten Ministeriet seirer eller falder.

Imidlertid fortsættes atter Fjendtlighederne, der begyndte med Erobringen af Als, og vore Baader vedblive at være uheldige. En Recognoscering ved det norske Armecorps, udført i Spidsen for et Par hundrede Mand af den modige Oberstlieutenant Ved, havde det Udsald, at vi kastedes tilbage med et forholdsvis meget betydeligt Tab; en Feltvagt paa 30 Mand ved det samme Corps er bleven affaaen, og tilføies har „Torbensfjeld“ haat en resultatløs Fægtning med nogle preussiske Kanonbaade, dog uden at lide noget Tab, medens „Hella“, da den nærmede sig den preussiske Kyst for at indtage Kul, der overbragtes af et Transportflib, er bleven beskadiget af nogle Kystbatterier uden at lide Skade. Paa Rygen sammentrækkes betydelige Stridskræfter, og da Fjenden fjender Forholdene nøie nok til at vide, at vi i dette Dieblis ikke tænke paa at gaae offensivt tilværks, ligger den Tanke ikke fjern, at denne Troppeconcentration foretages i den Hensigt, at benytte den første den bedste gunstige Leilighed til at foretage en Expedition mod en af Øerne. Det er derfor ikke at undres over, at Stemningen er meget mørk, og om Betyrningen maa skee er større, end Forholdene retfærdiggjøre, ere disse dog af en saadan Bestaenhed, at det er høist paafaldende, at Rigsraadet endnu ikke har foretaget noget Skridt, sigtende til at berolige Gemutterne. Det Spørgsmaal, der svæver paa Alles Læber, er, om Ministeriet fortsætter Krigen med nogen Udsigt til et heldigt Udsald, hvilket vil sige det Samme som Udsigt til activ Bistand af en af Stormagterne, da det bliver mere og mere klart, at en fortsat Kamp uden en saadan Bistand kun fører til unyttig Blodsudgydelse og til vort Fædrelands fuldstændige Udelæggelse. En Forespørgsel i den antydede Retning, om end i en mindre heldig Form, var stillet i Udsigt, men er bleven udsat paa ubestemt Tid. Nu er det vel saa, at Folket bør have Tillid til sin Representation; men denne bør ogsaa være det Organ, der udtaler, hvad der rører sig i Folket, og Besvarelsen af det Spørgsmaal, hvor Strømmen fører os hen, og om vi fortsatte Krigen med Udsigt til et nogenlunde heldigt Udsald, fordrer sin Besvarelse, hvis Betyrningen ikke skal forvandle sig til en visnol aldeles uberettiget Frygt, der let kan gribe forstyrrende ind i alle vore Samfundsforhold. „Fædrelandet“, der for nogle Dage siden erklærede, at mere end een dansk Mand har tænkt paa, „om Danmark i sin nuværende Nød ikke vilde gøre Klogere i at søge sin Sikkerhed i en ganske anden Forbindelse end den nordiske“, har endnu ikke opgivet ethvert Haab om, at det Palmerstoniske Ministeriums Efterfølgere, naar de styrte det paa den danske Sag, af Consekvensens Magt vilde nødes til at tage sig Kraftigere af os. „Brister ogsaa det“, tilføier „Fædrelandet“, „ja da ere vi enige i, at man bør søge en Fred, som man kan faae den, men saalænge det ikke er bristet, er der ingen Grund til at lade Mødet falde.“ Vi slutte os ganske til denne Udtalelse, men uagtet vi ikke mere kunne være noget Haab om Englands Understøttelse, uagtet vi desværre ikke kunne opdage den ringeste Lysskrift paa den politiske Horisont, og uagtet et Omslag i Forholdene kun vil foregaae, naar de nordiske Magters Coalition gjenopretter Bestmagternes Alliance, bør man dog ikke lade Mødet falde, fordi man med Mødet let taber den Ro og den Besindighed, som netop udfordres i faresfulde Dieblis for at frelse, hvad der endnu kan frelses. Det kan ikke negtes, at Stateskibet omtumlet af en Storm, hvis Hestighed ikke var at forundse, er blevet kastet ud af sin Cours og forhindret i at løbe ind i den Havn, hvor vi havde glædet os til at finde Sikkerhed. Men i en Storm søger den kloge Sømand itide at rebe sine Seil; kan det ikke skee, hører han af for Veiret, sørend det er for sildigt, sørend Skibet er kantroet eller Nigningen gaaet overbord. Vi bør følge hans Exempel. Hidtil have vi forgjæves banket paa alle Døre for at søge om Bistand mod Angrebet af vore Fjender; vi bør nu forsøge paa at indsele umiddelbare Underhandlinger med dem, og det vil da maafee vise sig, at en Overenskomst lettest lader sig træffe uden upaalidelige Venners Bistand.

Ved denne Tidendes Slutning modtage vi den Efterretning, at Ministeriet Monrad ifølge Hans Majestæt Kongens Næste er traadt af. Conseilspresidenten overbragte selv Rigsraadets Landskaping dette Budskab, og efter hans Hensiktsstilling besluttede Thinget at udsætte Forhandlingen af Adressen til Hs. Majestæt Kongen. Som fremtidig Conseilspresident nævnes Geheimeconf. Greb Carl Moltke, som

Justitsminister Generalauditeur Scheel, som Udenrigsminister Kammerherre Quade, som Høvsigst Minister Kammerherre Johansen, som Indenrigsminister Kammerherre, Amtmand Helgen og som Marineminister Orlogscapt. Bøtcher.

M.

Literatur.

— „Fra Kjøbenhavn til Helsingør, en Veileder paa den nordjællandske Jernbane“, er en Samling af en Snees trælsaarne Billeder af hvad „Illustreret Tidende“ fra Tid til anden har indholdt fra selve det nye Anlæg og dets nærmeste Omgivelser. Da man uden Dumbdriftighed tør paastaae, at afstille af disse Billeder kunne tale til Gunst for sig selv, med godt Bidnesbyrd om hvad der her i Landet kan ydes, med saa Midler og til en ringe Pris — hele denne Bog koster kun 48 St. — skulle vi kun yderligere anbefale det herved Udgivne, idet vi tilføie, at det, foruden fuldstændige Lister over Togenes Afgangstid og al Personfragts Pris, ogsaa fører Læseren med og oplyser ham om de forskjellige Mærkeligheder, der kunne friste til Ophold paa Stationerne eller i disses Omegn. Det ligesaa vanskelige som utalmelige Arbejde, at give en saadan topographisk Skildring, der ikke godt kan undvære et vist lyrisk Svung, er formeentlig løst paa en heldig Maade, baade tilstrækkelig fuldstændigt, livligt og naturligt. — Tvende Trykfejl, som i Correcturen ere oversete, kunde maafee her med det Samme blive rettede: i 7de Linie af Textens femte Spalte skal der staae „Boabds Høi“, og paa Omslaget 4de Side, Linie 5 fra neden tilsvare 2½, ikke 12½. (Forlagsbureauets Forlag.)

— „Til Danmarks Kvinder“, et Digt af 21. 2. Den varme Iver, som lader disse saa Blade udgav til Fordeel for de Gaarede og de Faldnes Efterladte, fremtræder ogsaa igjennem hele det versificerede Udraab eller Opraab og udgjør dets Hoveddyd. (Michaelsen & Tillses Forlag.)

— „Over Sundet, smaa Bidrag til nærmere Beskjendtskab med Sveriges Historie, Naturforhold og Kultur“, af Dr. Sturzen-Becker. Vi have allerede tidligere, da de to første Hefter udkom henlebet Opmærksomheden paa de under nævnte Titel samlede Smaaartikler. Da en samlet Indholdsfortegnelse og et fuldstændigt Titelblad følger med nærværende tredje Hefte, er det formeentlig det sidste. Det samlede Arbejde kan, som dets første Dele, anbefales som en underholdende og oplysende Læsning; at Forfatteren har skrevet mere „glimrende“ Ting af Feuilletonarten paa Svensk, er allerede forhen bemærket. Dog er Sproget upaalideligt. (Michaelsen & Tillses Forlag.)

Kunst.

— Paa P. O. Philipsens Forlag ere udkomne tvende af Tegner & Rittendorff udmærket smukt lithographerede Portraiter af D. D. M. M. Kongen og Dronningen. Hvad Ligheden angaaer, da beroe jo Ansigtsskæbnen meget paa et personligt Skjøn, og maafee vil En eller Anden gjøre en lille Indvending mod Dronningens Portrait.

Musik.

— Den optagne Fortegnelse over Meyerbeers Efterladtstabs af hidtil utrykte Værker uddieler: tre Operaer, nemlig „Almanzor“, „Brandenburger-Porten“, og „Africanserinden“; endvidere Chor og Mellemstil til „Schyls“, „Eumeniderne“; Mellemact i C dur for afstille Orkesterinstrumenter; tyve Sange af B. Auerbachs „Dorfgeschichten“; atten Canzonetti af Metastasio; afstille Sange til et af Mad. Birch-Pfeiffers Stuepils; tolv Palmer for dobbelt Chor; Stabat mater; Te Deum; Miserere; Variationer for Piano til en af Meyerbeer tidligere komponeret Marche; og slutteligen Symphoni for Piano og Violin med Orkesteracompanement. Formodningen om, at Meyerbeer skulde have efterladt sig en Opera „Jubith“, samt Musik til Blage de Burys Drama „la jeunesse de Goethe“, er altfaa ugrundet.

— I en nylig af den italienske Advocat Cicconetti udgiven Beskrivelse af Donizettis Levet berettes, at denne frugtbare Componist har forfattet ialt 66 Operaer, af hvilke de to sidste „Gabriela di Vergy“, og „Sertugen af Alba“ endnu ikke ere udkomne. Af Operaerne udkom fire aarligen fra 1822 til 1828, og i 1830 endog fem. Om den Lethed og Hurtighed, hvormed han arbejdede, vidner Operaen „Lucresia Borgia“, hvis Oprindelse fortæller af Forfatteren. Mercadante havde nemlig forpligtet sig til, inden en bestemt Tidfrist, at komponere den for Scala-Theatret i Mailand, men hans Nive vare allerede dengang saa angrebne af den Svagheit, der senere endte med fuldkommen Blindhed, at han maatte holde Sengen i et mørkt Værelse. Da kom Donizetti til Byen, besøgte sin syge Ven og blev af ham anmodet om at paatage sig Arbejdet, hvilket han lovede. Endnu stod ikke en eneste Note paa Papiret og der var kun 40 Dage tilbage af den beramte Frist, men Donizetti fuldførte Værket i 25 Dage, og to Uger derefter opførtes Operaen for første Gang.

Blandinger.

— Paa en Forsamling af Jernbaneactiehavere i London begjærede en Herre ibrigt Ordet, for at holde en lang Tale. Da han endelig havde sluttet, spurgte Formanden ham tørt, om han virkelig var heelt færdig. „Ja, Sir, heelt," svarede Taleren fornærmet. „Saa vil De vel ikke have Noget imod, at jeg imødegaaer Dem?" vedblev Formanden. „Aldeles ikke, hvis De kan; men det er Dem ikke muligt!" — „Det troer jeg dog," sagde Formanden findigt og afmaalt, idet han lod Blikket løbe om i Salen, „og det faa vel til Deres egen, som til alle de andre Tilstedeværendes Tilfredsstillelse; jeg skal nemlig meddele Dem, at De har taget feil af Børrelset og talt til den urette Forsamling. Deres glimrende Tale skalde have været holdt heroppe paa første Sal i Nr. 6!"

— Der fortælles om den store Perikles, at han engang blev adspurgt, hvorfor der ikke var reist nogen Vresstøtte for ham, og at han svarede: „Jeg vil hellere spørges om, af hvad Art sag der ikke er reist mig en Vresstøtte, end hvorfor der er

reist mig en." Den berømte Grækers Ord maae være en Trost for Shakespeares Mand; thi efter al Rimelighed er der end ikke i Stratford-on-Avon nogen Udfigt til et Mindesmærke for Englands ypperste Digter, uagtet dette Maal netop aagtedes naaet ved de store Fester paa hans Aarsdag. Udgifterne ved „Trehundredaarsdagen" Høitideligholdelse have været meget betydelige, og en stor Deel af de til Billedstøtter tegnede Bidrag ere anvendte til at dække disse Omkostninger. I London ere de tiloversblevne Smuler af hvad der allerede var indbetalt, 300 Pstl., henlagt til en betydeligere Tid; det er nu et Spørgsmaal, om de hidtil ikke erlagte Bidrag vilde indkomme, naar de Ydende bringe i Erfaring, at Formaalet ikke kan naaes. — Den store Digter faaer noies med et usælt Bortbillede, opstillet i Anledning af Festen i Mad. Tuslands Cabinet: der staaer „Trehundredaarsdagen" Støtte; der er Musen, som Bjerget saa længe lavede til Varjel med.

— Hertugen af Cambridge har ved en indtrængende Ordre paabudt Regimentscommandeurerne og Officererne i

Hvervingsdistricterne at forøge deres Iver for at holde Hvervingen i Gang. Hververtergeanten skal, ifølge denne Ordre, flittigt besøge Markeder og lignende Forsamlinger; han skal stadigt holde Udfigt paa Steder, hvor Folk søge hen for at faae Arbejde, og han mindes om, at Stivestbydninger, Rekrutter og Troppespektioner samle talrige Dagdrivere, blandt hvilke man ofte finder gode Rekruter. Regimentscommandeurerne faae Tilhold om, ikke at tage det altfor nøie med den reglementerede Høide af idetmindste 5 Fod og 5 Tommer, og det paalægges de hjempermitterede Officerer at anvende deres Stedmyndighed til at hverve Rekruter. Denne stærke Efterfølgelse efter Mandskab er foraarjaget ved, at et stort Antal Soldater har udjent iaar og næste Aar, og derfor kan forbre Affed. — „Niels Corporal", der for saa længe siden aldeles er gaaet af Mode hertilands, vilde saaledes maafee endnu kunne gjøre sin Lykke i det britiske Rige.

— Et engelsk Selskab har faaet Bevilling til at forsyne Byen Moskva med Gasbeføining.

Med den 1ste Juli 1864 er der begyndt et nyt Kvartal af:

Illustreret Tidende.

Ugentlig Beretning om vigtige Begivenheder og Nutidens Personligheder, fremdeles Noveller. Fortællinger, Reiseskizzer samt Meddelelser, henhørende under Videnskab, Literatur, Kunst og Industri. Med en Mængde Illustrationer i Træsnit. Det nu sluttede April Kvartal har indeholdt Portraiter af Danske Krigere, Krigsbilleder, Scener af Feltilivet, Litteraire Bidrag vedkommende Krigen osv.

Prisen er 2 Rd. Kvartalet, inclusive Forsendelsesomkostninger, hvad enten Bladet bestilles paa Posthuset eller gennem Boghandelen. De tidligere udkomne 18 Kvartaler kunne, med Undtagelse af Januar Kvartal 1864, der er udsolgt, erholdes indheftede i Omslag à 2 Rd.; enkelte Numere à 16 Sk., forsaavidt Oplaget ikke er udsolgt, hvilket er Tilfældet med endel Numere.

Abonnement for Storbritanniens Vedkommende modtages hos undertegnede Gad, mod Forudbetaling af 2 Rd. 48 Sk. Kvartalet, og hvert Numer vil da blive afsendt frankeret i Korsbaand.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn, den 1. Juli 1864.
(G. E. C. Gad. Gyldendalske Boghandel. C. C. Lose & Delbanco.)

Billige Visithort.

Visithort paa Glacé expederes til 5 Mk. 100, 3 Mk. 50, 2 Mk. 25 Stk. i P. L. Larsens Papir- og Galanterihandel, Krystalgade Nr. 19. Et stort Parti Skrive-, Tegne-, Nodemapper, samt Galanterivarer udsælges billigt. De billige Albums i heelt Skind à 1 Rd. have atter paa Lager.

Paa vort Forlag er udkommet:

Edm. Lobedanz: Marienlyst.

Med mange Illustrationer. 1 Rd.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

Mobel-Udstyrs-

Lageret,

i forhen Erichsens Palais,

Hj. af Holmens Kanal og Kongens Nytorv 2,

anbefaler det største og rigeste Udvalg her paa Pladsen

af

courante, solidt forarbejdede

Mobler,

i alle Genres og Finheder

til Nutidens billigste Priser,

og for hvis Soliditet i alle Maader indestaaes.

Priiscouranter,

tjenlige som Veiledning

ved Overslag,

udleveres og forsendes franco

over hele Landet.

Ordres modtages.

C. B. Hansen,

Snedker og Hofstølemager.

Palindrom.

I.

Et Rige der ligger saa langt herfra,
At næsten dets Mand Antipoder os ere;
Man finder det midt mellem For og Bag,
Dog regnes det tidt til det Sidste mere.

II.

En Titel for Mand, der bruges især
Af Mand som er forte og lidet kun vide;
Det er da særdeles bekjendt for Enhver
Som for Duket Tom har grædt Taarer saa stride.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 249:

Mølle.

Opløst af: En Forsærtningsmand i Slagelse, Anna og Kan nit-vershaen, B. Strudmann, „Det er det, der briller", Boghuesegrad, Mandelbrøds- spiseren, Espingfortærreren, Student Navnlos i Slagelse, Hantfael i Core, Skofar, General Baglands, Far Du, Dagmar, a. h. D. G. L. P. paa Næsgaard, Sytten Brydes Fetter, Sytten Bryde i Glostrup, et Døst paa Bør af Hantlaastrampen. Reieiaar, Dbin, Marie Svarre i Nykøbing, En af Syvstjernene.

Veirforholdene paa Landbohøjskolen.

fra d. 1ste til 7de Juli incl.

Dato.	Middel- varme (C. °).	Høieste Varme.	Løveste Varme.	Fugtig- hedsgrad R. 2 i p. G.	Lufttryk.	Regnsøide i Linier.
1ste . .	12,63	19,0	7,2	70	27°10,24	0,81
2den . .	14,57	20,0	6,8	72	28° 0,59	3,13
3die . .	15,70	18,0	10,0	65	28° 0,53	—
4de . .	16,87	23,6	11,8	65	27°11,67	—
5te . .	14,27	18,1	10,6	80	27°11,39	—
6te . .	15,67	17,5	9,0	72	28° 0,15	—
7de . .	16,60	19,8	13,1	55	27° 9,28	2,87

Anm. Middelvarmen er bestemt ved Dagtagelser R. 7, 12, og 11 og Lufttryk som Middeltaller af Dagtagelser R. 8, 2 og 10.

Verdens-Barometret.

London	6	Juli	3	p. Gt. Consof . . . 90 1/2.
Paris	—	—	3	„ Rentes . . . 66. 25.
Wien	—	—	5	„ Metalliques 72.
Berlin	5	—	3 1/2	„ Staats-Sch. 90 3/4.
Kjøbenhavn	8	—	4	„ Kal. Obligat. 85 1/4.

Marienlyst Søbald.

Saisonen er begyndt den 15de Juni.

Strøm- Styrt- Regn- og Douchebade samt varme Søbade saavel for Damer som Herrer, Brøndkuur samt Mælkekuur af Ko- eller Gudemælk kunne bruges paa Stedet. Til Slottet og Hamlets Terrasse er Adgang for Abonnenterne; Abonnement for en Uge og derover giver fri Adgang til de i Abonnementstiden stedfindende Soirées dansantes, hvortil ellers Adgang betales med 1 Rd. pro persona.

Restaurationen paa Slottet er paa det omhyggeligste soigneret. Der serveres saavel à la carte som ved table d'hôte. Et godt Musikkorps vil daglig musicere i Parken. Lyst- og Fiskebaade med Redskaber, Æsler, Heste og Vogne til Udflugter i Omegnen kunne faaes.

Beboelsesleiligheder findes i det ganske nærved Slottet og Badene med en udmærket Udsigt beliggende Hôtel garni med komfortabelt og smukt indrettede Værelser, ligesom ogsaa i Etablissementets andre Bygninger og i Privatboliger. Nærmere Underretning meddeles Badets Læge Herr Overlæge V. Müller og Marienlyst's Kontor pr. Helsingør.

Paa vort Forlag er udkommet:

Oscar Comettant:

Adieux au Danemark, Mazurka pour Piano. 24 Sk.

J. Felten.

Militair-Polka for Pianoforte. 24 Sk.

C. C. Lose & Delbanco,
Gothersgade 11.

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.